

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám
 hová a lap szellemi részét'
 illető közlemények kül-
 dendők.

—
 Kéziratok vissza nem
 adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
 könyvnyomdája, hová az
 előfizetési pénzek, a hirtetések és ezeknek díjai, valamint a felszólamlások küldendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre 2 korona. Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő:
 TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
 VEVERÁN ISTVÁN. VÉLI MIKSA,
 Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadóhivatalhoz küldendők. Nyilttér sora 1 korona.

Vörösmarty Mihály.

Lapunk legelőkelőbb helyén foglalkozunk ma azzal, aki nevét örök betűkkel írta be a magyar irodalomtör ténetének könyvébe, Vörösmarty Mihálylyal. Megérdemli ezt nemzeti újjáébredésünk korának legnagyobb költője, a hazaszeretet Tirteusa, a „Szózat” lánglelkű dalnoka.

Bizonyság erre egy ország, az az ország, mely a mi édes hazánk s mely a költő születése századik évfordulójának ünnepén millió szivben igyekszik meggyújtani az emlékezés, s méltán mondhatjuk, a hála emlékezés szövetnekét Vörösmarty iránt.

Irodalmi egyesületek, társas körök, iskolák, szóval a hazafiasság és művelődés minden tényezője, sietve sietnek kivenni a maguk részét ebből az ünnepből, mely fényes ünnepe irodalmunknak és vörös betűs nyomás nélkül is nagy napja a magyar ember kalendáriumának, tulajdon szívének.

Maga a koronás király, „a legelső magyar ember” — mint Vörösmarty mondja — teljes tudatában annak, hogy mivel tartozunk nagyjaink emlékének, szivesörömet megy elől azoknak a sorában, akik nem a költő dalainál óhajtják csupán meggyújtani hazafias lelkesedésük tüzeit, hanem érzébeöntött képmásának láttán is akarnak örvideni.

És ez nagyon jól van így!

Igen, mert tulajdon nagyságának emléköveit hordja együvé az a nemzet, amely nagyjainak emléket igyekszik állítani. Lelki nagyságát domborítja ki e tettével nemzetünk minden művelt nemzet szemelättára, mert amikor babérágat fon a költő homlokára, ugyanakkor e babérág leveleinek éteri viszfénye magára e nemzetre sugárzik vissza, magát a nemzetet vonja glóriába.

Hálátlanság lenne tőlünk, ha meg nem állnánk ennél a százéves fordulónál, ha be nem látnók, hogy a Vörösmarty név olyan kiemelkedő határjelzője irodalmunknak, amelyre évezredek multán is büszkeséggel, nemes önérettel tekinthetnek vissza a késő unokák. Már pedig a hálátlansággal soha sem áruhat egy gyékényen az a nemzet, amelynek mindig meg volt érzéke az igazi nagyságok, a valódi érdemek méltánylása iránt.

Szunyadhatott talán szivünkben a hála, pisloghatott a kegyelet tüze keblünkben Vörösmarty iránt, de lobbót vetett az mindannyiszor, valahányszor a hazája sorsán aggódó magyar elborult homlokkal tekintett honára és szorongva kérdé a költővel:

„Régi dicsőségünk hol késel az éji homályban?”

Ez a hála ez a kegyelet mindannyi-

szor feléledt a szivekben, valahányszor ezek ajkán harsant fel a költő lantjának éneke:

„Hazádnak rendületlenül légy hive óh magyar!”

Ez a hála, ez a kegyelet csak alkalomra várt, hogy a kegyelet tényévé érlelődjék; mint az áldott anyaföldbe vetett mag áhitja a nap melegét, hogy a föld méhéből fejét kidughassa, mint növekvő plánta.

Ime, a költő születésének századik évfordulóján egy szivvel, lélekkel dobban meg millió kebel, hogy reménye megvalósodását láthassa, hogy boldogságtól áradozzék a lélek, amely Vörösmarty halála óta várja, epedve lesi, mikor leszen már testté az ige, mikor látjuk már költészetünk két nagy alakjának, Arany és Petőfink érzébe öntött képmása mellett ott e hatalmas triász harmadik tagjának, Vörösmartyknak a szobrát is?

Vajjon nem érdemli meg a szobrot az, aki hangosan dörgi fülünkbe:

„Ez a föld melyen annyiszor apáink vére folyt!”

Vajjon nem méltó-e örök hálánkra a sziv, mely látnoki szent hevének elragadtatásával zengi:

„Áldjon vagy verjen sors keze, itt élned halnod kell!”

TÁRCZA.

Két haragos.

Az „Abony” eredeti tárczája.
 Írta: Bácsi.

(Folytatás.)

— Gerecze megvakarta tarkóját, elkeseredve mondja:

— Mit csináljak veletek? Mindenemet összeégette az a bitang Baracsi. El nem mehetek, mert ha haza vetődik valamelyik bojtárom, agyon ver benneteket, mert azt gondolja, hogy ti akartatok itt főzni.

No de várjatok csak, mindjárt haza tülkölöm a birkákat, aztán megfejjük, aztán ehetek tejet, amennyi kell. Mire a kis fiú keserűen felel:

— Jobb szeretnék most egy kis kenyeret.

A vén juhász a szemére húzta a kalapját bement a putriba, pillanat múlva kijön s dühösen kiáltja:

— Még a tülköt is a tűzbe vetette, meg a félbirkát is.

— Hát ezt úgy gyujtották fel? — kérdi az asszony.

— Ugy ám. Hejha most kézre kaphatnám a betyárt, elevenen sütném meg.

Mig Gerecze az égő tülköt nézte, egy gondolat villant meg agyában.

— Várjatok csak rongyos békák, hátha mégis lesz egy falat kenyér!

Azzal eldobott botját előhozta, a pernye közül kikaparta vele a szénné égett kenyeret, kezdte bicskájával a kormot lefaragni róla. A kenyér szép domboru levén, nem égett egészen keresztül, hanem a közepe táján úgy két ujnyi vastag, piritos formára sült darab maradt meg.

A kis lány meglátva a kenyeret, anyjára néz, s fejét bölintgatva mondja:

— Kelért ad nagyapó!

— Adok kis béka — mond Gerecze ellágyulva; — azzal négyfelé vágta s odaadta az asszonynak, ki örömmel osztotta el a gyermekek közt; azok pedig nagy igyekezettel morzogtatták apró fogaikkal. Gerecze meg fellépett az állófa legtejjére s ujját szájába téve olyan hosszú és éleset sivitott, hogy elszégyelhetette volna magát holmi viczinális mozdony, azután egy másikat szakgatottan, szinte jajgatva, mint a gőzköcsi vészfütyülése.

— Majd itthon lesznek mindjárt a bojtárok, — mondá leszáltában, majd csinállok veletek valamit.

Nem is igen telt bele egy jó fertálnál több, midőn nyargalva megérkezett az egyik bojtár, leugorva elkiáltja magát:

— Hát csakugyan?

— Csakugyan! mondja Gerecze.

— Tán ez? Kiáltja a bojtár, mérgesen nézve az asszonyra.

— Az, a durrogós istennyila. Hisz ezek most jöttek. Hanem a Baracsi.

— A Baracsi? kiált amaz, az állófa felé pillantva. — Hát hogy szabadult el.

— Hát én tudom. Hanem ne erről feleseljünk, hanem ülj az én szamaramra, az pihentebb, aztán eredj a Kettősbe, kérd el a Szitástól a koleszt és kérj heti eleséget, kenyeret, bort és három húszast meg bográcsot.

— Minek-a? Hisz a bogrács csak nem égett el.

— Nem ám, hanem eredj, nézd meg; aztán akaszd a kampóra és vedd bele a Boros kopolyájába, hogy ember kezére ne kerüljön.

A bojtár felfogta a szamarat, ráült, oda ment az elrugott bográcshoz, a mint meglátta elkáromkodta magát, s fülénél fogva kampójára akasztva vitte jótávol tartva magától.

Mig a bojtár a kettősbe járt, a többiek hazakerestek a birkákkal, megfejték s a vandorokat jöltartották tejjel, kik most már jól lakva kezdtek ultra kászolódni, — de Gerecze visszatartóztatta addig mig a bojtár az eleséggel meg nem érkezik.

Mikor aztán megjött a koleszszal, cáromkodva ujságolja, hogy Baracsi félbirkát főzetett meg a csárdában, jól lakott, nekik pedig az izente a csárdástól, hogy jó volt-e a vacsora.

Gerecze mindezt elhalgatta, mikor aztán a kolesz tartalmát lerakták, így szólt a legfiatalabbhoz:

— Pista, fogj be pihent szamarat a koleszba, ezt az asszonyt elviszed a gyermekekkel a jenei révig. Neked pedig — fordult az asszonyhoz, — költson adom ezt a három húszast, se-

Óh én meg vagyok győződve, hogy a magyar szivekből még nem vészett ki a hála; én tudom, hogy a magyar nem lett még „szibarita váz, amely letépje nemzeti bélyegét.“

Én hiszem, hogy e község jobb érzelmi fiainak, s ezek élén magának a műveltségével vezérszerepre hivatott intelligenciának őszinte óhaja, hogy legyen még ünnep egyszer a világon, hogy éljen a költő emléke ne csak sziveinkben, hanem érzésmásával is közöttünk.

Vagy csak Abony közönsége nem halaná, mit beszélnek a legnagyobbak egymás közt?

„Hol van Vörösmarty, a bátrak hazájának költője? — mond Eötvös. Hiszen ma születésnapja van, századik és nincs közöttünk.

— Hol van Vörösmarty, mond Széchenyi. Nekem uttörő társam volt és nincs közöttünk?

— Hol van Vörösmarty? — szól Deák. Nekem barátom volt és nincs közöttünk!

— Hol van Vörösmarty? — szól Arany. Nekem atyamesterem volt és nincs közöttünk!

— Hol van Vörösmarty? — szól Petőfi. Nekem atyám volt és nincs közöttünk! Lesz-e ünnepe neki, nélküle? . . .

És zúgva, menydörögve, a felhőkből lerobog egy óriás ércalak, lecsattan a földre, mert élni akar itt köztünk örökre, szemébe nézni régi dicsőségünk új napjának.“

Vajjon Abony közönsége nem akarja, hogy régi dicsőségünknek új napja támadjon? Vajjon a nemes eszmékért lelkesedők ne akarnának helyet készíteni halandók között a halhatatlannak? . . .

Én érzem már a szivek dobbanását, látom a kezeket, mint sietnek összehordani a köveket, melyeken régi dicsőségünk nagy lantosának szobra fog emelkedni!

Vannak még, vannak itt is sokan, akik ünnepelni akarnak.

Hadd legyen hát ünnep a magyar hazában, hadd legyen hát ünnep a magyar szivekben!

Közügyülés.

Népies közgyűlést tartott városunk képviselő testülete f. hó 28-án.

A tárgysorozat első pontja a bába szabályrendelet bemutatása lett volna, de előbb Komáromy József interpellált arra nézve, hogy miért ignorálja az előjáróság a közgyűlés határozatát, s miért nem tesz eleget a mult ülés ama határozati utasításának, hogy ezen gyűlésen a kéményseprő szabályrendelet felolvastassék.

Az elnök válasza szerint azonban ez a gyűlés jegyzőkönyvében nem foglaltatik, mire az interpelláló igen élesen kritizálja az eljárást, a minnek aztán Aranyi I. jegyző igyekezett élett venni azzal, hogy bele kezdett a bába-szabályrendelet javaslat felolvasásába, melyet Komáromy tanácsnok indítványára csak annyiban módosítottak, hogy a bába kenyér bérét törölték el, s azt készpénz fizetésre változtatták át.

Elnök előterjesztette, hogy a laktanya egyik-istállójának a teteje oly rossz karban van, hogy azt javíttatni kell.

Minthogy most már a tetőt leszedni nem lehet, csak reperálása határozottat el.

A város kaszálójában a pásztor lakhelye elpusztult, kéri az elnök a közgyűlés intézkedését.

Komáromy József indítványára egy költségterv fog beszereztetni, s annak alapján az építetetés elhatározatni.

Bejelenti elnök, hogy az utczák elnevezése s a házak számozási munkálatai befejeztettek, mit Máthé József jegyző referált.

Az utczák elnevezésére egy bizottság lett kiküldve, melynek munkálata lett előterjesztve, melyet a közgyűlés változatlanul elfogadott, Komáromy József indítványára a bizottságnak a munkálatait köszönetét fejezte ki.

Egedi József szól még a tárgyhöz; nem tesz kifogást az ellen, ha a kistemplom utca Kálvin útcának neveztetik el, de azt indítványozza, hogy a róm. kath. templom Szent István téren álljon, vagyis, hogy az a tér, melyen a róm. kath. templom áll, Szent István térnek neveztes-

sék el, a mihez a közgyűlés készséggel hozzájárult, s így a város közepén levő tér két felé osztatik, egyik része Szent István-tér, a másik része, a tulajdonképeni piacztér, Kossuth-tér nevet fognak kapni.

Elhatározta továbbá, hogy minden házsám-táblára fel lesz írva az utca neve, valamint a külterületeken is a dülök nevei.

Elnök előterjesztette Aranyi Sándor I. jegyző nyugdíjaztatása ügyében a megyei közgyűlés határozatát, mely szerint a nyugalomba vonuló I. jegyző évi nyugdíj illetményét, a mostani törzs fizetése szerint 2000 koronára kiegészíti-évről-évre, törvényhatóságilag jóváhagyatik.

Ez tudomásul vétetett, — Komáromy József indítványára elhatározta a közgyűlés, hogy szállítassék fel az I. jegyző, hogyha ezen kedvezményre reflektálni akar, nyugdíjaztatása iránt még ez évben adja be kérvényét, mert ezen határozat a jövő év elején már hatályát veszti, s arra az I. jegyző többé nem számíthat.

Máthé József, az új városház építetési bizottság jegyzője előterjesztette a bizottság véleményes jelentését a városház hivatalos helyiségeinek mennyiségéről, és nagyságáról.

Komáromy József felemlíti, hogy ez idő szerint nagy károsodással járna a szükséges 150000 forint kölcsön felvétele, — felsorolja néhány előkelő budapesti pénzintézet papírjainak értékét, s kamat lábait, s kimutatja, hogy ha most vennék a kölcsönt föl, 150000 frt helyett kapnánk csak 135000 forintot, s azon kívül a törlesztésre is legkevesebb 4 $\frac{1}{2}$ % kellene fizetnünk.

Indítványozza tehát, hogy az építetetés s ezzel kapcsolatban a pályázati hirdetmény ügye bizonytalan időre halasztassék el, az előjáróság pedig utasítassék, hogy a Richter-féle háznak minden bérbeadható részét adja ki, hogy a községnek minél több jövedelem biztosíttassék.

Ehhez a közgyűlés egyhangulag hozzájárult.

Soron kívül előterjesztetik Beviz Pál, Szaniszló Soma, Czappert Zsigmond és Laczkó Kálmán pénztári hivatalnokok kérvénye, mely szerint a fogyasztási adópénz kezeléséért jutalmat kérnek.

Többek hozzászólása után elhatározza a gyűlés, hogy miután némihaszon az idén is mutatkozik a fogyasztási adójövedelemnél, folyamodóknak 160 korona megszavaztatik (de nem szívesen).

Előterjesztetik továbbá a mászárosok és hen-

gits magadon vele, a hogy tudsz, majd ha visszajössz az uraddal, megadhatjátok.

Az asszony csak elbámult, nézte hol Gereczét, hol a készülődő bojtárt.

— No vedd el, aztán eredjetek, a révháznál meghálhattok s hajnalban mehetek tovább.

Az asszony köszönni akart, de Gerecze elodázta:

— Soh se hálálkodjál nekem, csak egyetek azután mehetek. Ti meg legények vigyázzatok mindenre. Én bemegyek a városba rendelkezni.

Azzal felkapott a szamarára s elment arra felé, a merre Dávid vette az útját.

A Becser szülém ugyancsak igyekezett két üres zsákkal a kezében a faluháza felé, de Baracsi a szamáron mégis utolérte s költsönös köszönet után megkérdezte:

— Hová igyekszik szülém?

— A falu házához — felelt amaz, — hát te hová viszed azt a czók-mókot?

— A Dávidnak viszek egy kis ünnepre valót.

— No az ugyan nem igen eszik abból jóízűt.

— Hogy-hogy? kérdi Baracsi megütődve.

— Úgy, hogy kiporolják a bársony bugyogóját, vagy belül kerül a lakaton.

— Ne mondja! Hát aztán miért?

— Mert lopott az istentelen. Ellopta a zsák tisztabúzámat.

— A Dávid? Ugyan honnan? Padlásról? Vagy a kamrából?

— Dehogy. Még a nyáron történt, hogy a szélmalomba toltam egy zsák búzát s míg az Olaszné komaasszonyhoz beszaladtam, kint hagytam a kiskapuban. Uramfia, mikor kimegyek, nincs búza. Tüvé tettünk mindent, de nem látta senki, nem tudott róla senki. Most aztán, hogy a zsákja-it foldoztatta az a szép mákvirág, az Istrábné meg ismerte a mi tulajdon billeges zsákunkat. Hát az a pokolra való Czérnaszál vitte el a taligáról.

— Ugyan már szülém, hogy mondhatja azt? hisz az a nyápisz ember fel sem bírna emelni egy zsák búzát, nemhogy valamennyire elvinni.

— De hiszen humczut annak a lelke is.

Most faggatják a faluházánál, tagad mindent, de itt viszem a két zsákot, hogy a billegjét össze nézzék.

— No már én nem hiszem, valaki elvitte és eladta neki, úgy került hozzá a zsák.

— Majd kisüti azt bírouram. Megyek is, hogy ne várokoztassam.

— Jó jó, csak menjen; én is mindjárt ott leszek, nekem van ott dolgom.

Ezzel elváltak, Becserné a faluházafelé, Baracsi meg a Dávid boltjához, ott a szamarat megkötötte az ablakvashoz, s bekiáltott a boltba:

— Száli! Náci! Gyertek csak ki!

Mikor a hivottak kirohantak, megmondta nekik, mindent szedjenek a számárról, a bárányt, meg a mi az általvetőben van, s hordják be, mind az övéké, azután ő is elsielt a faluház felé.

Mikor odaért, javában folyt a vallatás, hogy

került a zsák Dávidhoz, ha nem ő lopta el, kitől vette.

A szegény zsidó váltig erősítette, hogy ő el nem lopta, hogy ő hozzá százan is vittek búzát, ő nem nézhette meg, hogy ki milyen billegű zsákban vitte az eladni valót stb.

A bíró azonban kimondta az ítéletet, mivel Adlerberg Dávid nem tudta igazolni, hogy honnan került hozzá Becserné zsákja, sőt a körülmények ellene bizonyítanak: elítélték 6 forint kártérítésre és 25 botra.

Dávid ezt hallván, térdre rogyott s rimánkodva esdekelt.

— Erdemes bíró úr, kedves bíró úr, csak azt ne. Bizonyísten hozok egy pint legfinomabb szilvóriumot.

— Semmi szilvórium, — riadt rá a bíró — szöveget neki.

A falu embere felrágatta a térdelöt s kárörvendve mondja:

— Gyerünk no Dávidka!

Ekkor lépett be Baracsi, visszatartva a pógárt, a bíró elé állt s határozottan mondja:

— Alássan kérem bíró uram ez az ember ártatlan. Én adtam el neki a búzát.

Dávid e váratlan fordulatra elképpedt s csak annyit mondott:

— Maga! ? Maga?

Ezt a két szót olyan bizonytalanul hangoztatta, hogy azt állításnak is, meg kérdésnek is vehették.

(Vége köv.)

tesek kérelme, a vágóhidnál egy rendes istálló építtetése iránt, mert az oda kihajtott, ki fáradt jószágok levágása nem csak rájuk nézve káros, hanem a fogyasztó közönség hátrányára is esik.

Kássa Sándor állatorvos méltányolja a kérelmet.

Komáromy József szintén belátja annak szükségességét, de felvilágosításul előadja, hogy a vágóhid a szegény pénztárból épült, annak jövedelme a szegény pénztárt illeti, ha tehát van a szegény pénztárba pénz, az építkezés határozatának el és pedig akként, hogy egy felügyelőnek is építtessék lakás, a ki ott az épületekre és egyéb tartozékokra felügyel. Ha azonban ezt az építkezést a szegény pénztár nem bírná el ez időszereint, a jövő évi költségvetés tárgyalásánál emelje fel a közgyűlés a szegény pénztár évi járulékát oly összeggel, melyből az építkezés keresztül vitetik.

Ehhez a közgyűlés hozzájárul. Végül felolvastattott a kémenyseprő szabály rendelet, mely tudomásul vétetett, s melynek közlését a jövő számunkkal meg kezdjük, hogy a közönség is tudomást nyerjen annak kölcsönös rendelkezéseiről.

T. G.

Köszönet nyilváníítás.

Ugy e hirlap szerkesztősége, mint Abony lakossága részéről is többen, szíves jóindulattal fogadtak engem abból az alkalomból, hogy abonyi plebánossá kineveztettem, illetőleg ide megérkeztem. Nem mulaszthatom el, hogy ezt a figyelmet meg ne köszönjem és hasonló jóindulattal ne viszonozzam. Szeretet és béke van irva arra a zászlóra, amelyet lobogtatok. Ehhez a szeretethez, ehhez a békéhez hű akarok én lenni mindenkor, úgy is mint az abonyi r. kath. hívek lelkipásztora, úgy is mint Abony község polgára.

Isten áldása legyen községünkön és annak minden lakóján!

Abony, 1900. nov. 28.

Lévay Mihály.

MI UJSÁG?

— **Adomány.** F. hó 29-én. szombaton végbement tantestületi gyűlésen Ft. Lévay Mihály plebános a tanítók gyermekeinek segélyezésére létesült váci tápintézet javára egyelőre 10 koronát adományozott, mely áldozatkészség a tantestület tagjait annyira lellesítette, hogy a jelen voltak mindegyike a felküldendő adományhoz tehetségéhez képes szintén bizonyos összeggel csatlakozott. — n — n.

— **Gyűlés.** A róm. kath. tanítótestület f. 29-én tartotta rendes havi gyűlését, mely a tárgyak fontossága miatt, egyhuzamban 3 órát vett igénybe. Ily hosszas és tartalmas gyűlése alig volt még addig a tantestületnek. Az értekezlet egyik része a havi tananyag elvégzéséről és egyéb jelentőségekről szólt, a másik rész mely a reformok egész sorozatát tartalmazta, képezte e gyűlés kiemelkedő mozzanatát. Ily reform, az ismétlődő iskolásoknak az isteni tiszteleten leendő rendszeres megjelenése, a mindennapi tankötelesek védelme a templomba menetel s onnét való zavartalan el távoztatást illetőleg. E gyűlésen is szép jeleit mutatta Ft. Lévay Mihály plebános ügybuzgóságának s azon tapintatának, melylyel a gyűlésen felvetett eszméket a helyes irányban terelte; bebizonyította azt, miként lehet és szükséges a szeretetén alapuló egyetértésnek a testület minden tagját egy tetterős orgánumá összeforrasztani. — n — n.

— **Mulatság.** Városunk kereskedői és kereskedő ifjúsága igen szép tanu jelét adja a humanitás iránt táplált érzelmeinek. Folyó hó 16-án, a társalgási egyesület összes helyiségeiben táncmulatságot rendez, melynek tiszta jövedelme a szegény gyermekek felruházására fordíttatik. A mozgalom élén Lukács Gyula, közéletünk e kiváló tevékeny tagja áll körülöttele csoportosulnak előkelő kereskedőink, a kereskedelmi ifjúság színe java, s így a siker a mulatsághoz fűzött reményeknek meg is fog felelni. Adja isten, hogy e mulatságot a megszokott erkölcsi sikeren felül igen szép anyagi siker is koronázza. A ren-

dezőség díszes tánczrendekkel fogja a résztvevő hölgyeket meglepni.

— **Vasuti mizériák.** Több panasz érkezett be hozzánk, hogy a vasututezán már 9—10 órakor a lámpák nem égnek, ami ebben a sötét ködös éjszakákon bizony nagyhátrányára van színtügy a közlekedésnek, mint a közbiztonságnak. Közbiztonsági viszonyaink most pedig nem a legrészsámbabb állapotban vannak, annyi áldozatot azonban meghozhat a község előljárósága a község kényelmére és biztonságára, hogy a vasút utczát megfelelően kivilágítsa, nem követünk el szerénytelen dolgot, ha ezt követeljük is. A közbiztonság érdekében a csendőri laktanya elé is szükséges volna egy utczai lámpa, ezt ajánljuk az előljáróság gondos figyelmébe.

— **Műkedvelők estélye Ujszászon.** Megemlékeztünk annak idején lapunkban mi is arról, hogy az ujszászi műkedvelők, br. Orczy Andorné védnöksége mellett, a községben dajkaságon levő szegény lelenzek felruházására november 25-én műkedvelő estét szándékoznak rendezni. A cél igen szép volt, mert e szegény apró teremtesek, t. i. a lelenzek, valóban rá vannak utalva a község részvételére. Kossuth László doktor érdeme, hogy e körülményt figyelmébe ajánlotta az estély védnökségét elvállalt br. Orczy Andornénak minden jó ügy iránt őszintén érdeklődő férjének, a nemes bárónak. A műkedvelők nem is fáradtak hiába, mert jelzett napon igen szép község gyűlt össze a vasuti állomás tőszomszédságában levő csinos szállodában mely az ünnepély színhelye volt. Nemesak a környékről, hanem a fővárosból is voltak vendégek ez alkalommal, mert a műsoron nem kisebb nevek szerepeltek attrakcióként, mint a nemes báróné, aki szeretetreméltóságával még jobban elragadta a községet, mint fényes estélyi öltözékével, továbbá br. Orczy Andor neve, kiről csak a beavatottak tudják, hogy mily nagy művész a zenében, főképp a zongorán. Az a kíséret, melylyel Tury Gyula jeles festőnk kinek hegedűjátékát egészítette ki a zongora pompás akkordjaival, szép bizonyossága br. Orczy Andor nagytehetségének. Káldy Kurucz dalait igazán méltó módon interpretálták ők. Alexander Zoltánné precíz ének száma, Halmágyi Zoltán sikerült czimbalom játéka Boldizsár és Csipkó urak duettje, Misóka Tilda kedvesen csicsergő dalai, Kiss Etelka szavalata, valamint az ottani „úri banda“ tagjai által előadott darabok, mind szépen egészítették ki azt a keretet, melynek középpontja a nemes báró zongora és Tury Gyula hegedűjátéka volt. br. Orczy Andor ezenkívül még bemutatott a tulajdonát képező és a falusi község némely öreg bácsija előtt ördögösnek tetsző fonográfon néhány érdekes dolgot, mely ördögös masina, t. i. a fonográf, a jótékonyczélra ki is sorsoltatott. A czeplédi első banda húzta az után a talpalá valót s volt is kelete a táncznak és muzsikának reggelig. Abonyból is többen készültek ez alkalommal Ujszászra. sőt Lévay Mihály plebánosunk még költeményt is olvasott volna fel ottan, de az alkalmatlan időjárás miatt mindez elmaradt. A jótékony czélra szép összeg jött be, melyhez tetemesen hozzájárult a humánus bárói pár. Nálunk is elkelné ily nemes szórakozást nyújtó pompás estély!

— **Molnár Erzsi kelengyéje.** Gulner Gyula államtitkár orsz. képviselőknél mintegy 12 évig szolgált v. Molnár Erzsébet abonyi illetőségű hajadon, szakácsnői minőségben, hol magát mindig jól viselte, s mint megbízható cselédnek szabad bejárása volt a budapesti lakás szobáiban is csak úgy, mint itthon a kastélyban. E bizalommal azonban rútul visszaélt, s úgy látszik, hogy csak egy kedvező alkalomra várt, hogy kenyér adó gazdáját meglophassa. Úrnője ugyanis a nyár közepén hazajött Abonyba nyaralni, a budapesti lakáson pedig elzárt minden fiókot. Az ősszel, midőn Budapestre érkezett vissza, hol időközben lakás változás is történt, megütközve tapasztalta, hogy egyik fiókból az ott hagyott 1200 frt eltűnt. Ugyancsak időközben Molnár Erzsi is felmondott a szolgálattal, mert férjhez ment Konez Jánoshoz, kivel mult hó 4-én egybe is keltek. A esendőség azonban vett értesítés folytán szemmel tartotta az új menyecskét, s tegnap mult egyhete, a bizonyítékok alapján házkutatást tartottak lakásán, hol nagymennyiségű finom új feherneműeket, kelysem paplant, drága ruhákat, ékszerket s 60 frt készpénzt lefoglaltak. Az asszony vállatóra fogatott, s kivallotta, hogy midőn az államtitkár úr az utlakásra költöztek, egy szekrény fiókja a vitel közben kiesett, s az abból kihullott papírok között találta az ezres bankót, több pénzről nem akar

tudni. A lelkiismeret furdalástól azonban f. hó 28-án egy pakli gyufaoldatot ivott meg, a mitől azonban nagyobb baja nem történt.

— **Betörési kísérlet.** A mult hét elején egyik sötét éjjel, Kubinyi Gyula alicmá fő. ő. i. ki épen inspekeziót tartott a főnöki irodában — arra ébredt fel, hogy valami nagyot zörrent a szomszéd szobában. A dolgot jelentéktelennek találta, tovább akart szundikálni, midőn ujjabb egyenletes kopogásokra lett figyelmessé. Ki nyitván szobája ajtaját, kinézett az átellenben eső ablakon a peronra, akkor vette észre, hogy az ablak alól emberek kotródnak el sietve. Egyéb fegyver hiányában kardjához kapott s fellármázván néhány vasutast, vizsgálatot indított az épület körül, a minek az eredményeként constatálták, hogy ama szoba mellett levő helyiség ablaktokját — melyben éjjeli inspekezióját tartotta — ki feszítették, a közép fáját kitörték s épen már be akartak hatolni, midőn felébredt s abba a helyiségbe benyitott. Ez volt a szerencséje, mert ha a betörők behatolhattak volna, minden bizonyonnyal először őt némitották volna el, hogy a nálla levő pénztár kulcsokhoz jussanak, mert ezek nélkül nem hatolhattak volna a pénztárba. A betörőknek ezekkel a körülményekkel tisztába kellett lenniök, tehát a viszonyokkal is ismerőseknek. A vasutasok által nyomban megkezdett hajsza, valamint azóta a csendőség által megindított vizsgálat mind ez ideig nem vezetett eredményre.

— **Agyon verte a feleségét.** Kukri Molnár István igyekvő gazdát végtelenül elkeserítette, hogy felesége, Erdélyi Erzsébet — kivel 30 évig élt együtt házasságban — folyton részegkedett, az italokért eladta még az élelmi cikkeket is. Tegnap mult egy hete is sütéshez készült az asszony, de oly részeg volt, hogy azt sem tudta mit csinál, ossza vissza tett vett mindent, a családjának pedig ebédet nem készített. Az ura korholta csunya állapota miatt, de bizony még az asszonynak állt feljebb. Szót szó követett, mire aztán az elkeseredett, feldühödött férj felkapott egy dorongot s addig verte, ütölte feleségét, míg össze nem rogyott, bal lábát is eltörte, mire az asszony eszméletét veszítette. Molnár ekkor tudatára ébredt szörnyű haragjából elkövetett tettének s az asszonyt a kúthoz czipelte, néhány vödör vízzel akarva eszméletre hozni, a mi azonban nem sikerült. Közbe aztán a nagyobb gyermekei is elő kerültek, orvosért szaladtak, ki aztán a súlyosan sérült nőt a kórházba vitette, hol néhány óra mulva meghalt. Molnárt letartóztatták, feleségét pedig vasárnap délután a kecskeméti törvszék vizsgálóbírája közbe jöttével felbonczolták s hétfőn — roppant részvét mellett eltemették. Valamelyik história csináló aztán ékesen elbúcsúztatta az övétől, a város összes asszonyaitól. Csütörtökön délelőtt pedig nagy csoportulás támadt a városház udvarán. Kukrit szerencsésen hazabocsáttották ideiglenes szabadságra a kecskeméti törvényszéktől, ott parolázott élénk taglejtések és előadások között ismerőseivel, a megbánás legkisebb jelei nélkül, örvendő a viszontlátás fölött való örvendezőkkel, egyszerre maga iránt hangolva a közrészvétet, mely még előző napokban úton útfélen, szerencsétlen felesége iránt mutatkozott a történet csoportokban sirva olvasó asszonyok között.

— **Lopás.** Mucza Jóska 17 éves jóindult suhancz ellopta Falusi István béres szürét és clarinetjét az Antos féle tanyáról, s azzal ill a berek nádakerek, eltűnt a határról.

M. kir. honvédelmi miniszter.

71411. szám.

IV.

Pályázati hirdetés.

(Közöljük ezen cikket a főszoigabirói hivatal rendelete folytán.)

II A g y a k o r l a t i p r ó b a s z o l g á l a t

5. A gyakorlati kiképzés abban áll hogy a pályázó három hónapra egy katonai élelmező raktárhoz próbaszolgálatra beosztatik és itt a gyakorlati élelmező szolgálatra alkalmaztatik.

6. Gondoskodva lesz, hogy a beosztottak szotgálati foglalkoztatása akként rendeztessék, hogy az illetők a kiképezési cél csorbitása nélkül, a próbaszolgálat ideje alatt lehetőleg polgári hivatásukat tovább is végezthessék.

7. Az okvetlen szükséges elméleti ismereteket a pályázók tanulás utján maguk tartoznak elsajátítani. E célból a szükséges szotgálati könyvek és tansegédletek velük megismertetnek.

8. A beosztottak a próbaszolgálat alatt sem-

